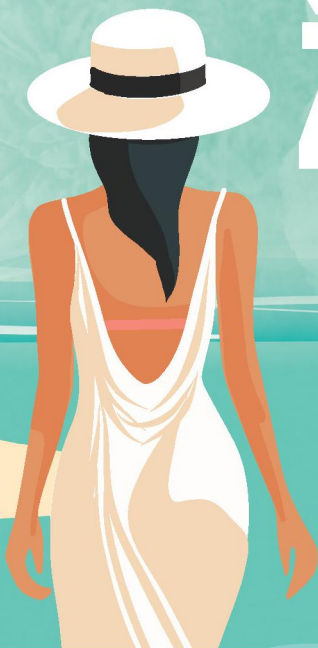

**POPLUHÁROVÁ
IVANA**

**SLADKÝ
TALIANSKY
ŽIVOT**

Láska si vás
nájde, keď
to najmenej
čakáte

Quitovky

Evitovky

P**L****vana**
opluhárová

ISBN 978-80-8254-101-7

S

ladký
taliánsky život

Epitovky

PLAYLIST KU KNIHE

Andrea Bocelli, Giorgia – Vivo per lei
The Kolors – ITALODISCO
Ricchi E Poveri – Sarà perché ti amo
Toto Cutugno – L'italiano
Drupi – Piccola e fragile
Tiziano Ferro – Imbranato
El Profesor, HUGEL – Bella Ciao
Laura Pausini – La Solitudine
Al Bano – Felicità
The Italians – Mamma Maria
The Italians – Piccolo Amore
Eros Ramazzotti – La Aurora
Andrea Bocelli, Laura Pausini – Dare To Live
Eros Ramazzotti, Tina Turner – Cose Della Vita
Ed Sheeran, Andrea Bocelli – Perfect Symphony

P

rológ

„**K**onečne sme tu,“ vzdychne Karla.
„Dúfam, že fotky zodpovedajú skutočnosti,“ poviem s nádejou v hlase.

„Určite je tu Wi-Fi?“ pozerá Agáta do mobilu.

„Potrebujem kávu,“ povie Lea a všetky súhlasne prikýveme.

To sme my. Štyri ženy po tridsiatke, kamarátky na život a na smrť, na dovolenke. Niektoré z nás nechali doma deti a muža, niektoré sem prišli nájsť

chuť žiť alebo, ako sa teraz moderne hovorí, zmeniť mindset. Nech už to znamená čokoľvek.

Prišli sme sa nadýchať čerstvého morského vzduchu, zmeniť uhol pohľadu a jednoducho si oddýchnuť od bežného života.

V tejto chvíli však netušíme, že pre niektoré z nás už nič nebude také ako predtým.

1.

Poobzerám sa okolo seba a zhlboka sa nadýchnem teplého letného vzduchu.

„More, chýbalo si mi,“ povedala som si len tak pre seba. Ani som si neuvedomila, že hovorím nahlas.

„Evi, odkedy si takáto sentimentálna a prihováraš sa neživým veciam?“ smeje sa Agáta, pretože ma dobre pozná.

Nebýva zvykom, že sa rozprávam nahlas sama so sebou. Ale toto som už tak veľmi potrebovala.

„To od samej radosti, že po takmer polročnom plánovaní sme konečne tu,“ žmurknem na ňu.

Som mimoriadne dobre naladená. Väčšinou nemám až takúto dobrú náladu, ale na nasledujúce dni plné stredomorskej kuchyne, drinkov a slnka sa fakt teším. A zábavy. To je tiež veľmi podstatná súčasť nášho plánu. Celý rok makáme alebo sa topíme vo vlastných životoch, takže trocha zábavy si každá z nás zaslúži.

Zvyšok našej partie vystupuje z auta, vidím, ako prehodnocujú to, čo vidia. Nemusím ani hádať, že im v hlave víria kopy spomienok. Na tejto ulici a v tomto úžasnom talianskom meste sme pred viac ako pätnástimi rokmi zažili neuveriteľné dva týždne. Dodnes pri spomienkach na to, čo všetko sme stvárali, často plačeme od smiechu. Bolo to čarovné, čerstvé dvadsiatničky vypustené napospas letu, pláži a, ako inak, nefalšovaným Talianom. Tieto časy sa už nikdy nezopakujú a my sme si ich užili naozaj dosýta.

Voľba dovolenkovej destinácie bola teda jasná. Vtedy nám to tu učarovalo a chceme vedieť, čo sa tu za ten dlhý čas zmenilo alebo nezmenilo.

Jedno je však isté. My sme sa zmenili asi až na nepoznanie. Kedysi štyri odviazané kamarátky, Lea a Agáta nemali ani poňatia o tom, že budú mať rodiny. Naopak, ja s Karlou sme taktiež netušili, že budeme slobodné, bezdetné a bez akýchkoľvek záväzkov.

Doladiť termín a ostatné podrobnosti bolo už náročnejšie. Každá z nás má svoj život, Agáta s Leou tvrdili, že deti vraj nie je také jednoduché nechať doma. Nuž, ja by som skôr povedala, že jednoduchšie je nechať ich doma ako zobrať so sebou, ale čo ja o tom viem?

„Nechce sa mi ani veriť, že ubehlo už pätnásť rokov,“ hovorí Lea, kým hľadá v e-maile podrobnosti nášho výletu. Podujala sa sama, že to zorganizuje, nás to len potešilo, je v tom jednoznačne najlepšia.

„No nič, dosť bolo spomienok, poďme najst' tie kľúče,“ vyberie sa smerom k bráne, ktorá oddeľuje letnú vilku od hlavnej ulice. Týčia sa pred ňou vysoké prímorské borovice, tie dodávajú rozhorúčenému asfaltu aspoň trocha chládku. Je síce len niečo po desiatej ráno, ale tento týždeň bude podľa predpovedí pekelné horúci.

„Nie je to trocha klišé odložiť kľúče do črepníka?“ pýtam sa pobavene medzi tým, ako Lea prehrabuje zeminu pod bielymi kvetmi.

„Mám!“ zakričí víťazoslávne a s úsmevom na tvári drží zväzok v ruke.

„Dámy, za mnou!“ pokývne nám hlavou a my ju nasledujeme.

Brána trocha zavrzga, vchádzame dnu na pozemok, ktorý bude nasledujúcich sedem dní naším domovom. Smerom k vilke sa vydáme po chodníku, vedľa ktorého sú vysadené rôzne kríky. S faunou nemám žiadne skúsenosti, ale vyzerá to krásne,

striedajú sa kríky, ružové a biele oleandre a celé to pôsobí tak... dovolenkovo.

Ako prvé uvidím obrovskú terasu. Teda, ak som si myslela, že realita nemôže byť taká super ako fotky, mýlila som sa. Už len pohľad na tmavý ratanový stôl, stoličky a ležadlá vedľa nich spôsobí, že mnou prejde vlna radosti. Terasa je postavená z veľkých sivých kameňov rôznych odtieňov, pôsobí až toskánskym štýlom a našťastie je zastrešená. Úplne nás tu vidím ráno na raňajkách, večer pri víne či cez deň len tak posedávať. Zatiaľ dokonalosť, poviem si v duchu.

Naše nároky na ubytovanie boli trocha iné ako naposledy. Predsa len, nemáme dvadsať, chceme si dovolenku vychutnať v krásnom prostredí, ale osamote, preto hotely ani apartmánové domy neprichádzali do úvahy.

V jeden aprílový večer, keď už sme si mysleli, že v Taliansku neexistuje žiadne voľné ubytovanie, našla na webe tento skvost Agáta. Tá jediná sa nevzdávala, hľadala a pátrala donekonečna.

„Toto je ono!“ napísala do skupinového chatu a poslala link s názvom Vila Auriga.

„Toto je ako talianske nebo!“ navnadila ma, aby som si odkaz okamžite otvorila.

A bolo to tak. Na stránke vily ešte svietili voľné termíny, takže sa niekoľkomesačné hľadanie vyplatilo. Rýchlo sme sa zhodli na tom, že musí byť naša, a Lea ako naša vodkyňa zakročila. Napísala e-mail

priamo majiteľovi, vymenili si zopár podrobností a už sme aj platili zálohu.

V odraze veľkých francúzskych okien, ktorými sa na terasu vchádza, vidím všetky štyri z nás, ako fascinovane zízame. Vpravo vedľa vily je azúrový bazén, nie veľmi veľký, ale ani malý, taký akurát k tomuto domčeku. Aj pri ňom sa nachádzajú ležadlá v tom istom vyhotovení a slonovinové slnečníky. Farba vody ma láka do bazéna okamžite skočiť a po sedemhodinovej ceste autom sa schlaďiť. Odolám, veď ma to počká.

„Neviem, kam skôr pozrieť,“ zasmee sa Karla.

Je fajn vidieť ju smiať sa, v poslednom čase sa to často nestáva. Zo srdca dúfam, že jej týždeň s nami prospeje a jej život naberie nový smer.

„Neviem, či je lepší bazén, záhrada alebo terasa! Toto sme vyhrali, baby!“ zvýskne Agáta. „Deckám by sa tu páčilo, že by budúci rok?“ povie si asi skôr sama pre seba a hneď nato dodá: „Viem, slúbili sme si, žiadne reči o deťoch, ale keď už teraz mi tak chýbajú,“ trocha sa zamračí.

Agátine tri deti sú jej život, obetovala im kariéru a všetok čas, ale nikdy sa ani slovom nepostážovala. Svojich troch divochov zvláda s absolútnym prehľadom, za osem rokov striedavo na materskej a rodičovskej dovolenke dotiahla svoje organizačné schopnosti na maximum a niekedy mám pocit, že sa narodila pre to, aby bola mamou. Celé dni nás zabáva svojimi príhodami, ktoré vždy začína

slovami „Zápisky z denníka trojmatky“, za ktorými nasleduje šialený zážitok, ktorý jej decká pripravili.

„Poď dnu, prídeš na iné myšlienky,“ zakričí Lea, keď otvára vchodové dvere.

Určite aj jej chýba päťročný syn, ale nedala by to najavo ani za nič. Dohoda je predsa dohoda. Vymysleli ju dokonca ony dve s Agátou, aby si trochu prečistili hlavy.

Poslušne ideme za ňou. Prešli sme malú halu a vstúpime priamo do srdca vily, do obrovskej obývačky spojenej s kuchyňou. Všetko je zariadené v tlmivých zemitých farbách, každý detail ladí. Tmavosivá pohovka so smaragdovými vankúšmi, závesy v tej istej zelenej farbe a konferenčný stolík na odtieň presne pasuje ku krémovému jedálenskému stolu a kuchynskej linke v provensalskom štýle.

„Teraz neviem, či sme vo Francúzsku alebo v Taliansku,“ slastne si povzdychnem, kým si sadám na pohovku.

„Je to jedno, sme v raji,“ odvetí Lea a prisadne si ku mne. „Dámy, teraz tá najdôležitejšia otázka... Kto otvorí prosecco?“

2.

Ked' sa Karla na jeseň rozišla s manželom, všetky sme si mysleli, že je to len dočasné. Boli dokonalý pár ako z časopisu, ona s dlhými gaštanovými vlasmi, so žiarivou pletťou aj s úsmevom a pár kilami navyše, ktoré jej však nikdy nerobili vrásky, skôr naopak – nosila ich hrdo a nadšene. On vysoký severský typ, pôsobil, akoby sa u nás objavil priamo zo Škandinávie. Vždy sa držali za

ruky, ich dotyky boli aj na verejnosti intímne, ale vôbec nie lascívne. Prosto patrili k sebe.

Viem, že ho milovala celým svojím srdcom a asi aj dodnes miluje. On ju tiež, išlo mu to z očí. Ich láska však nevydržala tú najťažšiu prekážku.

Dieťa.

Vlastné dieťa, ktoré nikdy nemali a ani nikdy spolu mať nebudú.

S obrovským entuziazmom sa vrhli na umelé oplodnenia, ktoré ich však ku koncu stáli všetky úspory a psychické sily. Zrazu nevideli jeden druhého, videli iba svoj spoločný, nenaplniteľný cieľ. Prestali sa rozprávať, prestali sa dotýkať a v závere prestali aj spolu spávať. Vedľa seba aj spolu.

Trvalo to veľmi dlho, zo všetkých síl bojovali o to, aby sa im podarilo mať spolu vytúžené bábätko, ale po rokoch zistili, že to nepôjde. A Karla zistila aj to, že to s ním nepôjde už vôbec. Milovala ho, ale jej túžba po rodine bola oveľa väčšia. A keď zistila, že manžel ich problémy rieši s kolegyňou, vzdala to úplne. Zbalila ho a v tichosti poslala preč.

Rozviedli ich za dvanásť minút. Dokonalý, bezproblémový rozvod, bez škandálov a krikov na súde. Jednoducho nebolo o čom. Po rozvodovom konaní, ktoré bolo len nedávno, sa úplne uzavrela do seba, síce s nami trávila čas, ale duchom bola úplne inde.

„Moja, si ešte príliš mladá na to, aby si sa takto zožierala,“ snažila sa jej dohovoriť Agáta počas jedného z mnohých večerov u Karly doma.

Medzi ľuďi sa jej nechcelo, tak sme chodili my za ňou.

„Máš toho pred sebou veľa a nikto nepovedal, že nestíhaš ešte mať deti,“ povedala odvážne nahlas to, čo sme si my ostatné iba mysleli.

„Viem,“ odvetila Karla smutne.

Ako vždy. Posielali sme ju na terapiu, na výlety, na kurzy, všetko odmietala a nepomohlo naozaj nič. Bola ako zhmotnený smútok, takéto trápenie som ešte nevidela a bolelo ma z toho srdce. Živila sa ako kozmetička, takže v práci nemusela nijako mimoriadne komunikovať, klientky si k nej chodili oddýchnuť, nie rozprávať sa, a jej to vyhovovalo. Jej jediný ľudský kontakt sme boli my tri a občasné stretnutia s rodinou.

„Čo tak ísť spolu k moru?“ ozvala som sa do ticha.

Nádej, že mi tento nápad prejde, bola minimálna, ale aspoň som prerušila ťaživé ticho.

„Hm,“ povedala neurčito Karla.

„Teraz?“ zhrozene sa ozvala Agáta. „Decká chodia do školy, škôlky a na krúžky, to je pre mňa nemysliteľné,“ neveselo zahlásila. Lea iba prikyvovala, dovolenka v tomto čase neprichádzala ani pre ňu do úvahy.

„Jasné, hneď zajtra,“ odpovedala som jej ironicky, ale s úsmevom. „Myslela som v lete! Situácia sa upokojí, deti budú na prázdninách u starých rodičov, muži si poradia a my si vyrazíme!“ zvolala som nadšene.

Touto predstavou som nadchla nielen samu seba, ale všimla som si, že aj dievčatám v očiach hrajú iskričky. Vytiahla som teda najväčší tromf, ktorý mi v tej chvíli napadol.

„Pôjdeme do Bibione! Znova!“ zvolala som, akoby som objavila Ameriku.

Prekvapene sa na mňa pozreli, ale videla som, že sa im tento môj rýchlokvasený nápad nezdá vôbec zlý.

„No čo? Zistíme, čo sa tam zmenilo, objavíme nové veci, môžeme si dať znova preteky v tom, ktorá sa vydrží najdlhšie opaľovať,“ presviedčala som ich. „A je to blízko, takže keby bolo niečo s deckami, vieme to vyriešiť,“ brnkla som na ich materskú strunu. Tá zaberie vždy, to som si istá.

„Dobre,“ prikývla potichu Karla.

A vtedy bolo rozhodnuté. Keď súhlasí Karla v najhlbšej depresii, my ostatné už ísť musíme.

3.

„**N**ie si vôbec unavená?“ pozrie na mňa zvedavo Karla, keď energicky vyjdem z kúpeľne v plavkách a ľahkých letných kvetovaných šatách. Dalo by sa povedať, že sú dokonca priesvitné, čo nie je úplne môj štýl, ale kúpila som si ich na pláž a plánujem ich aj vynosiť.
„Nie, prečo?“ spýtam sa.

Oblečenie a kozmetika vybalené, spokojne si v hlave odľahčím povinnosti. Máme spoločnú izbu, vraj preto, lebo ja jediná ju donútim prísť na iné myšlienky. Trpím však nespavosťou, takže mi zostáva len dúfať, že Karla spí tuho a nebudem ju rušiť. Keďže žijem sama, moja nespavosť nikoho neruší, takže toto bude pre mňa skúška. Občas sa prehadzujem celé noci a zaspávam až nadránom. Trvá to pár dní a potom ma vždy vypne. A takto dookola.

Izby sú presne také nádherné ako zvyšok domu, všetko k sebe ladí a čo oceňujeme najviac – každá izba má vlastnú kúpeľňu. Vila Auriga je naozaj ako výhra v talianskej lotérii.

„Celú noc si predsa šoférovala. Ja som taká rozbitá, ako keď sme sem išli v autobuse plnom dôchodkýň naposledy,“ povzdychne si.

Cestovanie autobusom bolo síce nekonečné a nepohodlné, ale malo to svoje čaro. Vedúca zázajdu nám všetko vysvetľovala do mikrofónu, ktorý mal už tie najlepšie roky za sebou. Celú cestu sme jedli rezne s chlebom, ktoré nachystala Agátina mama, a počúvali sme hudbu z prístrojov, aké by už dnešná mládež nerozpoznala.

Do Bibione sme dorazili chvíľu po svitaní, vystúpili sme a hneď sme sa vydali hľadať more. Ako prvé sme však našli potraviny, do košíka sme si naložili štyri miešané drinky a nenechali sme sa znechutiť ani predavačkami, ktoré na nás zvláštne pozerali.

Príliš skoro na drink? Také niečo na dovolenke neexistuje!

„Ale prestaň, vyspíme sa v hrobe,“ žmurknem na ňu veselo a vrátim sa zo spomienok do reality.

„Tebe ten morský vzduch fakt prospieva, až tá nespoznávam, Evi,“ prizná.

V tvári jej vidím, že smútok doma nenechala, a rozhodnem sa s tým niečo spraviť.

„Prospeje aj tebe, uvidíš. Vezmi si veci, pôjdeme sa niekam najesť a nad tanierom mušlí prídeš hneď na iné myšlienky,“ povzbudzujem ju.

„To ma má utešiť tanier plný hnusných mazľavých vecí? Tak to dák!“ smeje sa.

„No aspoň si sa zasmiala, aj to je niečo. Vyprážený syr s tatárskou omáčkou tu asi nepodávajú, ale skúsiť to môžeš,“ kontrujem jej a otváram dvere. Spoločne vojdeme do obývačky, kde nás už čaká zvyšok našej dovolenkovej posádky.

Lea nadšene vyskočí.

„Tak čo, ste ready?“

Súhlasne prikývame a opúšťame náš domček. Nevieme síce, kam ideme, pretože počas nášho prvého pobytu v Bibione sme v reštauráciách v rámci našich obmedzených rozpočtov neboli, ale zhodneme sa, že niečo po ceste k moru nájdeme.

Prechádzame cez cestu a dostávame sa priamo k pláži. Netrvá to ani dve minúty a už sedíme v pravej talianskej reštaurácii, kde nás rovno usádza mladý čašník, oblečený celý v čiernom.

„Chudák, vonku je tristo stupňov a on má čiernu rovnošatu,“ poľutuje ho Agáta, keď sa všetky usadíme. „A ešte taký mladý, mohol by to byť náš syn.“

„To trošku preháňaš, nie?“ otočím sa k nej. „Kedy by sme ho mali? Na základnej škole?“

„No... keby sme sa v mladosti trocha posnažili, tak aj áno.“

Náš potenciálny syn, teda čašník, nám prinesie jedálne a nápojové lístky.

„In English?“ spýta sa a keď prikývneme, podá nám tú správnu jazykovú variáciu lístkov.

„Tak tieto jedlá nevyzerajú vôbec lákavo,“ vzdychne si Karla.

„Čo máš proti kvalitným morským plodom?“ spýta sa jej Agáta, kým listuje v nekonečných stranách jedálneho lístka. „Ja som si vybrala aj na týždeň dopredu,“ prizná nadšene.

„Ja tiež,“ slastne prikývnem. „Umieram od hladu, prosecco bolo síce super, ale príliš ma to nezasýtilo. Možno preto som taká veselá,“ uškříňam sa. Piť na prázdny žalúdok sa neodporúča, to už v mojom veku viem, ale sme na dovolenke, musíme si dopriať bez výčitiek. Tak sa to predsa hovorí, nie?

Reštaurácia praská vo švíkoch, plný je takmer každý jeden stôl. Nečudo, je čas obeda a najesť sa priamo na pláži, kým jemne pofukuje morský vánok, je jednoducho dokonalé. Zažmúrim do diaľky, pretože slnečné okuliare mám bez dioptrií, ale som si istá, že vidím dobre.

„Baby, odpadnete!“ zašepkám.